

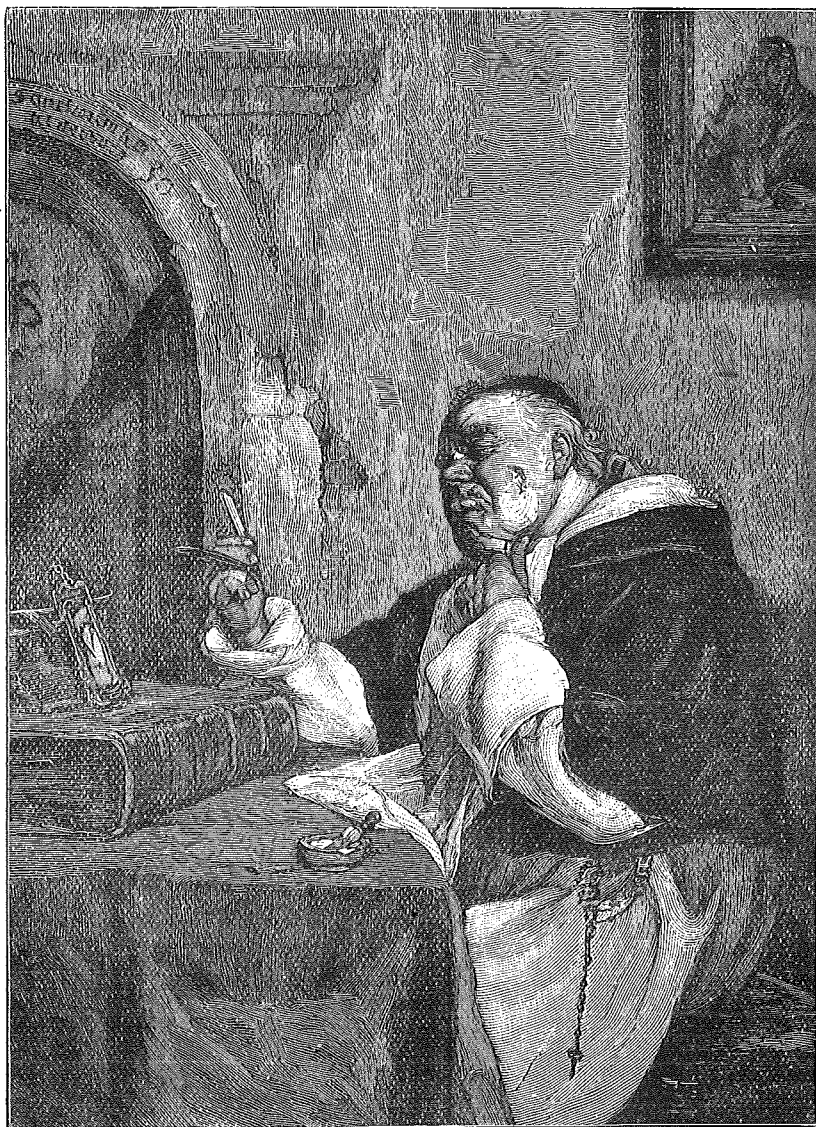
Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 42.

16de oktober 1892.

18de aarg.

En munk, som barberer sig.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forstud. 3 paffer til en adresse paa over 5 ekspr. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspebitionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. G. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Wilhelm den tauske.

Frit bearbejdet af G.

(Fortsættelse.)

eg saa forbausset paa ham, hvor kunde han dog sætte et saa høitideligt ansigt op for en saadan ubetydeligheds skyld?

Disse ord, som jeg udtalte halv høit, naaede hans øre, han greb min haand og knugede den haardt, idet han udbrød: „En ubetydelighed! Jeg vil sige dig, at en saadan ubetydelighed kan tyngge paa samvittigheden, som om det var en forbrydelse.“

„Na, Wilhelm!“

„Jeg forbausser dig, ikke sandt?“ vedblev han efter et øieblikks tausshed. „Du maa vide, at saa ung jeg end er, har jeg gjort en tung erfaring i den henseende, og jeg vilde gjerne bidrage til at fri dig fra saadanne samvittighedsnag, som altid gnaver paa min sjæl.“

„Jeg vil fortælle dig det hele . . . det vil være mig en lindring at kunne tale om min sorg med en god ven. Kom op til mig kl. 9, naar du er færdig med dine leffer, saa vil vi rigtig tale sammen.“

Jeg kunde ikke holde mine tanker ved bøgerne; jeg var saa bevæget, saa urolig. Mit hjerte bankede af stolthed og forventning. Wilhelm holdt altsaa saa meget af mig, at han vilde betro mig en hemmelighed, som han endnu aldrig havde betroet nogen. „Saa vil du forstaa hele min opsørjel“, havde han sagt. Na, klokken vilde nok aldrig blive 9, og jeg blev nok aldrig færdig med de utaalelige leffer!

Endelig slog den da, og jeg ilede saa hurtig som mulig til min ven; vi satte os fortrolig ved hinandens side, og Wilhelm begyndte at fortælle:

„Før jeg kom hertil, boede jeg hos min formynder, oberst Krag, paa et smukt landsted, som ligger et par mil fra byen, og jeg fik hver dag nogle timers undervisning hos en mand, som før havde været lærer ved en latinskole og nu boede der i nærheden.“

En eftermiddag, da jeg kom fra stolen med mine bøger under armen, mødte jeg landpostbudet, Niels, som jeg kjendte godt, og som undertiden gab mig de brede, han havde med til husets beboere.

„Er der noget til os idag, Niels?“ spurgte jeg.

„Nei, lille Wilhelm, idag er der ikke noget. Men hvis jeg turde bede Dem om en tjeneste . . .“

„Ja vel, Niels, jeg har god tid.“

„Hvis De vilde afgive dette brev i skovfogedhuset; jeg har endnu mange steder at gaa, og min gigt er saa slem idag.“

Skovfogedhuset laa nær ved udkanten af skoven: jeg skulde just ikke lige forbi det, men jeg holdt meget af at komme der, og det vidste Niels nok.

Kruse var privat skovfoged hos en gods-eier der i egnen, og bestillingen var, som han pleiede at sige, gaaet i arv i et par slegtled fra far til søn. Han havde altid været meget venlig imod mig, og jeg holdt til gjengæld inderlig baade af ham og af hans børn, et par raffe gutter. Han tog mig tit med paa sine vandringer i skoven, og jeg var meget stolt, naar jeg fik lov til at bære hans krudthorn eller hans jagttaske; han fortalte mig gamle historier om trykshytttere og vildtthve, som paa en gang morede mig og fik mig til at gysse. Naar det saa begyndte at mørknes, trykkede jeg mig tæt op til ham og holdt fast i hans frakke, saa sagde han med stolthed: „Naar du er

hos mig, lille Wilhelm, behøver du ikke at være bange; der er ingen, som kommer mig for nær, naar jeg gaar i mit lovlige kald.'

Hvor han elskede sin stov, den brave Kruse! Jeg synes endnu, at jeg kan høre ham synge:

I stoven har jeg levet,
i stoven vil jeg dø;

det var det eneste 'vers', han havde digtet i sit liv, sagde han, og det sang han, som han kunde bedst, paa alle mulige melodier.

Han lærte mig at kjende de forskjellige træer, og hvorledes de bedst skulde stelles for at trives; han viste mig om sommeren, hvor de rødeste og sødeste jordbær voksede, og hvor jeg om efteraaret kunde plukke de deiligste nødder; undertiden viste han mig ogsaa fuglereder, hvor jeg havde den fornøielse først at se de nydelige eg og siden de smaa dunede unger, som aabnede nebbet, som om de ventede, at jeg skulde putte noget i det. 'Vær forsigtig, lille Wilhelm', sagde han, 'rør dem ikke, de stakkels smaa unger.' Og hvor det var morsomt, naar hans kone, mor Trine, en gang imellem om sommeren trakterede mig med tyk melk, eller en efteraarsaften med varme poteter med løgsaus! Der var aldrig nogen ret paa min formynders bord, som smagte mig halvt saa godt som mor Trines poteter eller hendes tykmelk."

Wilhelm stansede et øieblik og strøg igjen haanden over panden; saa vedblev han.

"Jeg ilede altsaa hurtig afsted med brevet i haanden, da jeg pludselig blev indhentet af en vogn, hvorfra 5 eller 6 glade røfter tilraabte mig: 'Halløi, Wilhelm! Halløi!' Det var en familie der fra egnen, som skulde spise til middag hos min formynder. De gjorde øieblikkelig plads til mig paa et af sæderne, og nu lo, sang og fladrede vi, saa jeg rent glemte stovfogedhuset.

Om aftenen, da vore gæster skulde tage bort, blev det et saa voldsomt ubeir, at de maatte blive hos os om natten. De tog først bort efter frokost den næste dag, og

jeg fik i den anledning lov til at blive hjemme fra skolen.

Den følgende dag var en søndag.

Endelig kom mandagen, og da jeg om eftermiddagen gik hjem fra min lærer, mødte jeg Niels.

'De har jo givet Kruse brevet?' raabte han mig imøde.

Brevet! Ubilkaarlig stak jeg haanden i lommen, men det var der ikke. Hvor kunde det være? Jeg var vis paa, at jeg ikke havde lagt det fra mig derhjemme.

'Ser De', sagde Niels, uden at oppebie mit svar, 'det vilde have været uret af mig at give brevet til Dem, dersom jeg ikke havde vidst, at De var saa paalidelig. De afleverede det jo samme aften, ikke sandt?'

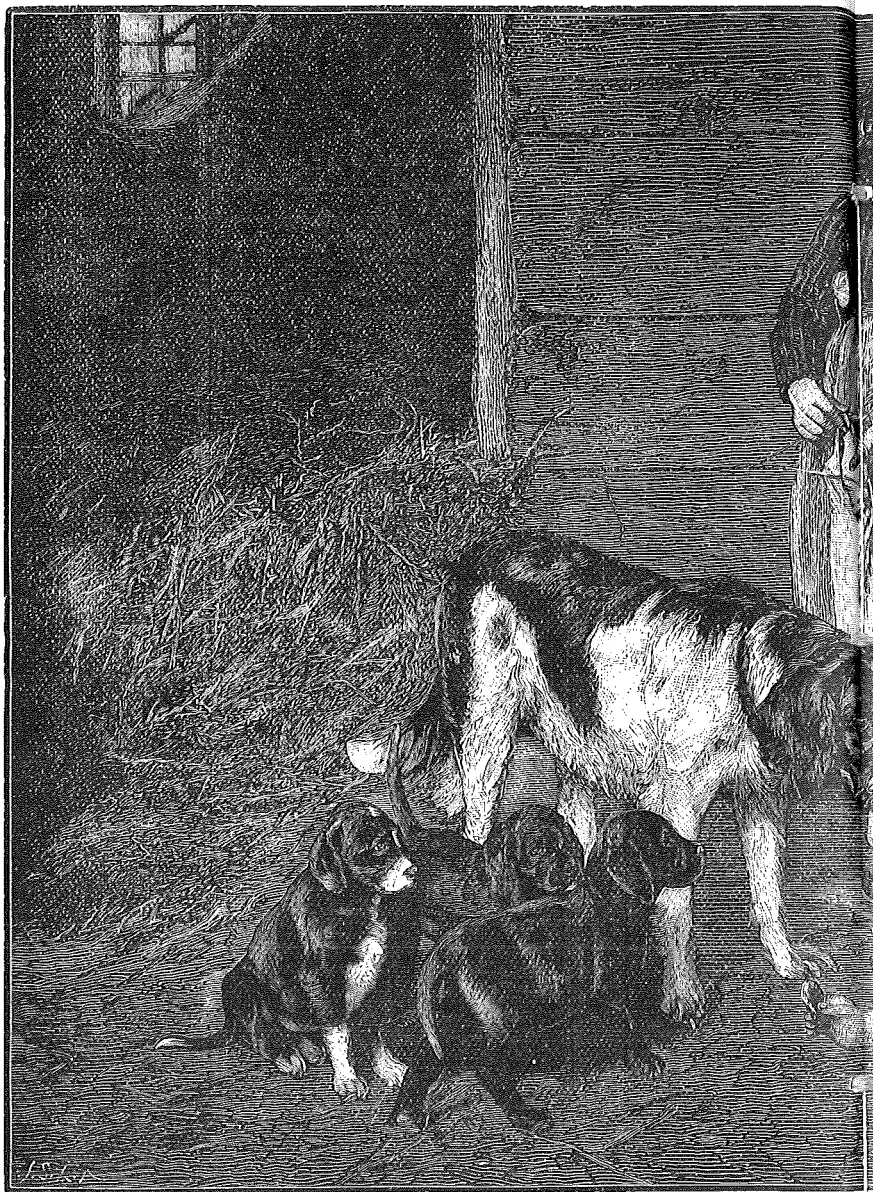
'Jo . . . jo!' stammede jeg og skyndte mig bort for at skjule min forvirring.

Jeg kom hjem i den største uro og angest. Hvor kunde jeg dog have gjort af det ulykkelige brev? Jeg søgte fortvilet imellem mine bøger, jeg lukkede alle mine skuffer tyve gange op og i, jeg rodede i alle mine lommer . . . intet brev! Jeg havde tabt det, men hvor? Mon i stoven eller paa landeveien? Forgjæves stræbte jeg med at faa mig selv til at tro, at brevet nok var blevet fundet af en eller anden, som enten havde bragt det til adressaten eller kastet det i landsbyens brevkasse; forgjæves gjen- tog jeg for mig selv, at dette brev formodentlig slet ikke var af nogen vigtighed; disse elendige udflugter kunde ikke give min sambittighed ro, og jeg syntes, at alle mennesker maatte kunne se paa mig, at jeg havde løjet.

Min lærer var forundret over min uopmerksomhed og spurgte mig, om jeg var syg.

'Hvad mon det feiler Wilhelm?' hørte jeg min formynder sige til sin kone. 'Han ser daarlig ud.'

Det var intet under, at jeg saa daarlig ud; thi jeg kunde næsten herten spise eller sove. Jeg var feig og taabelig nok til at

Godde

Denner.

fige til mig selv, at jeg ikke mere vilde gaa hen til Kruses. Naar andre kunde se, at der var noget ibeien, saa maatte da han fremfor alle andre straks opdage, at der var et merke paa min pande. Og hvad om jeg traf postbudet hos ham, og der blev tale om brevet! Nei, jeg maatte helst holde mig borte. O, gid jeg dog havde havt mod og sandhedskjærlighed nok til at gaa lige til min gamle ven og tilstaa ham min forseelse! Jeg vilde da maasse have sparet baade ham og mig selv mange sorger.

(Sluttes.)

Fangsten af en brilleslange.

(Ved C. T.)

Under mit fleraarige ophold i Indien, fortæller en englænder, „kom en dag en af mine tjenere og meddelte mig, at han havde seet en brilleslange i haven. Jeg gav straks befaling til, at man skulde opsoge og dræbe dette farlige dyr, og jeg besluttede selv at deltage i denne jagt.

Brilleslangen havde ligget og solet sig i en tør brønd, hvor nogle af tjenerne havde opdaget den og moret sig med at kaste sten paa den, hvorfor den havde skjult sig i et hul i muren. Jeg lod straks sende bud efter et par slangebefsergere, og det varede ikke ret længe, inden to af disse indfandt sig. Ved hjælp af et taug hejsede vi dem begge ned i brønden. Her begyndte den ene af dem straks at synge nogle tryllesange, hvorefter han gav sig til at blæse nogle ensformige melodier paa en fløite; den anden slangetæmmer stillede sig imidlertid ved siden af slangens skjulested med en stok, i hvis ene ende han havde fastgjort en sterk rendesnare af hestehaar.

J begyndelsen brød slangen sig ikke det mindste om alle de fristende og lokkende toner, den havde rimeligvis faaet saa mange stød af stenene, at jeg tænkte, den holdt det

for klogeft at blive i sit skjul. Men da besbergeren ufortrødent havde spillet omtrent en halv time, kunde den ikke længere modstaa musikens toner, som altid udøver en eiendommelig virkning paa slangerne, og vi hørte den nu bevæge sig inde i hullet. Besbergeren gjorde sine toner endnu mere lokkende, og et øieblik efter var slangen saa letfindig at stikke sit hoved frem; men paa samme tid havde den anden besberger med stor behændighed anbragt sin rendesnare om dens hals og trak til, saa at den blev fangen. Vi halede nu atter de to mænd op af brønden, og den ene af dem svingede hoberende slangen frem og tilbage, som fremdeles hang i løkken.

Besbergerne bragte slangen hen paa en aaben plads, hvor de fjernede løkken fra dens hals. Saa snart den følte sin hals fri for den ubehagelige løkke, begyndte den straks at hvæse af forbitrelse og gjorde mine til at ville angribe os, men en af besbergerne slog den da paa halsen med en gren, hvorved han fik den til at vende sig mod ham. Den rullede sig sammen, løftede hovedet, pustede sig op og vilde til at bide, men saa greb besbergeren til sløiten og begyndte at spille. Det var forunderligt at se; thi det lod til, at tonerne berøvede slangen enhver evne til frivillig og vilkaarlig bevægelse; den beholdt samme stilling, den en gang havde indtaget, og spillede med tungen. Da manden nu bevægede sit knæ fra den ene side til den anden, ikke mere end to tommer fra den, ligesom for at friste den til at bide, ruggede den med hovedet, fulgte knæets bevægelser, men snappede ikke en eneste gang efter det. Men ikke saa snart holdt han op at spille, før slangen pludselig kastede sig voldsomt fremad, saa at han kun undgik dens bid ved at bruge al sin behændighed. Han greb atter til sløiten, hvis toner paa ny stansede slangen, og dette kunde han gjentage, saa tit han vilde. Hver gang han stansede sit spil,

forfulgte slangen ham, piensynlig rasende over den magt, han havde over den, men hver gang han begyndte at spille, maatte den reise sig op og forblive i denne stilling, saa længe musikken lød.

Efterat han saaledes en tid havde gjort sine kunster med den, holdt han en hane foran den, som den straks bed. Hanen skreg lidt ved at føle bidet, men da den blev sluppen løs, løb den straks hen til de andre høns og begyndte at æde, som om intet var passeret.

Jeg havde taget mit ur frem for nøiagtig at kunne se, hvor længe det varede, inden giften virkede.

Efter et halvt minuts forløb bliver hanens kam og andre hudlapper blaa, derefter mere og mere mørke, tilsidst næsten sorte, men den lod endnu til at befinde sig fuldstændig vel. To minutter efter begyndte den at vakte; den fik krampe, faldt omkuld, arbejdede voldsomt med vinger og ben, til den døde, hvilket skete nøiagtig $3\frac{1}{2}$ minut efter, at den var bleven bidt.

Da fjærene nu blev plukkede af hanen, saa vi, at den blot var bleven saaret af gifttandens yderste spids. Saaret, som ikke var større end et naalestik, var omgivet af en mørk ring, men forøvrigt havde dens legeme med undtagelse af hudlapperne beholdt sin naturlige farve.

Besvergeren tilbød nu at vise os, hvorledes han bar sig ad med at fange giftslanger. Med et rasht og sikkert tag greb han med den venstre haand fat i slangens hale, lod derpaa sin højre haand med lynets hurtighed glide op langs dens krop og stanse ved dens hals, som han nu klemte saa sterkt, at han tvang den til at gabe og vise sine gifttænder.

Da vi i nogen tid havde seet paa disse kunster, befalede jeg tjenerne at dræbe brillenslangen; men slangetammeren bad saa bønlig om at maatte faa den, at jeg opfyldte hans ønske. Han puttede den straks i en

kurv og gik bort med den lige saa fornøjet, som om han var et barn, der havde faaet et smukt stykke legetøj."

—
—
—

Hvem kan vel skade mig
naar jeg, min Jesus, er hos dig?

Hn pastor ved navn Stenart, fik befaling til at prædike i en vild, hjergfuld egn af Irland. En aften talte denne prædikant i en jordbrugers hus, hvor et ugudeligt menneske, som var nærværende, ofte afbrød ham. Efterat mødet var forbi, svor denne mand med en dyr ed paa at dræbe presten, forinden dagen igjen brød frem over bjerget; thi han havde hørt, at presten var bestemt paa at tale paa den anden side af bjerget. Presten stod meget tidlig op for at reise. Hans vertinde bad ham opsætte reisen for den mands skyld, som havde truet med at dræbe ham. Men han sagde: „Nei, jeg maa gaa. Herren er mit skjold, og han kan beskytte mig.“ Efter at have bedet til Herren, begav han sig paa veien.

Han var naaet til toppen af bjerget og var ifærd med at begynde nedstigningen paa den anden side, da han fik se to mænd staaende paa veien. Da han nærmede sig dem, forekom de ham meget bevægede.

„Hvad fattes eder, mine venner?“ spurgte han. De pegte da paa en mand, som laa ved siden af veien, og sagde:

„For omtrent et kvarter siden kom denne mand hid. Vi var syfselfatte med at tage op torv og saa ham falde omkuld. Vi løb til for at hjælpe ham, men da vi kom til, var han død af et slag.“

Presten saa paa ham og sagde: „Igaar aftes svor denne mand en forfærdelig ed paa, at han skulde dræbe mig, førend jeg gik over dette bjerg. Stakkels menneske, han var vel kommen hid for at opfylde denne ed!“

Abekatten og sirupsdunken.

Efter H. K.

Min broder havde hyre paa et engelsk skib, som var paa hjemreise fra Amerika. Kaptainen paa skibet var en stor dyreven og havde taget med sig en abekat, som han var uhyre glad i og lod springe løs omkring.

Men enden blev dog, at dens frihed maatte indskræntes; thi det lille listige dyr fandt paa at stjæle forskellige værdifulde ting for at benytte dem som legetøj og tilslut springe op i masterne med dem og der sætte sig til først at bide dem ispykker og siden kaste dem ned paa dækket eller i søen. Fra alle kanter kom der klager over den, og tilslut fandt den paa at stjæle kaptainens kostbare kikkert og tillod sig veltilfreds at bide ispykker dens læderhylster og ogsaa ellers ødelægge den. Da var det ude med kaptainens taalmodighed, og den maatte finde sig i for fremtiden at staa bundet i en lænke.

En tid var man nu fri for dens ondskabsfulde indfald; men snart havde det slue dyr lagt merke til, hvorledes man løste dens lænke, og det varede ikke længe, før det lykkedes den at slippe løs. Ingen anede nogen fare fra dens side, da man jo mente den vel forvaret i sin lænke, og man kan derfor forstaa, at det kunde lykkes den useet at slippe ind i proviantrummet.

Bludselig hørtes fra dette et smerteskrig; min broder og flere med ham styrter derind, og de mødtes da af et syn, som bragte dem til at store.

Da aben var sluppen ind i det rum, hvor madvarerne opbevaredes, havde den straks vendt sin opmærksomhed mod sirupsdunken; sirup var noget, den ikke uhyre godt, og som skibsfolkene ogsaa oftere havde ladet den faa lidt af. Den havde straks givet sig til at arbejde for at faa ud tappen

paa sirupsdunken, og dette var tilslut lykkedes den; men neppe var tappen kommet af, før sirupen var strømmet over det stakkels dyr; den havde faaet sirupen i øinene og ørene, og udover hele skindet lige til halen, og det var dette, som var aarsagen til det nævnte smerteskrig, som havde bragt os til at styrte ind i proviantrummet.

Min broder forstirrer, at det var et af de mest morsomme øieblikke, han havde haft i sit liv. Matroserne lo, og abekatten skreg og jamrede sig, indtil man tilslut forbarmede sig over den og lod den faa et ordentlig bad. Men i proviantrummet kom den aldrig mere.

Bekjend din tro paa Kristus.

Med et bønnemøde for sømænd, som holdtes i London, var ogsaa en ung, nyomvendt sømand tilstede. Da mødet var endt, kom manden frem til prædikanten med et stort, hvidt kort og bad ham hjælpe sig med at skrive nogle ord derpaa, „thi“, lagde han til, „De kan skrive det meget tydeligere end jeg.“ „Nu, min unge ven, hvad skal jeg skrive?“ spurgte prædikanten. „Jo, vær saa god og skriv disse ord: „Jeg elsker Jesus, hvad gjør du?“

„Men nu maa De sige mig, hvad De agter at bruge kortet til?“ Sømændene svarede: „Imorgen skal jeg ud til søs, og jeg frygter, at dersom jeg ikke straks lader dem vide, at jeg tilhører Jesus, saa skal de faa mig til at skamme mig over at bekjende det. Jeg vil derfor, saasnart jeg kommer ombord, hænge kortet over min kiste, saa at alle mitne kamerater maa vide, hvilken herre jeg tjener.“ „Den, som vil bekjende mig for menneskene, ham skal og jeg bekjende for min fader, og for hans engle.“

Opløsning paa billedgaaden i nr. 40.
Lediggang er tilden til meget ondt.

Gaader.

1. Hvilke figener vokser ikke paa træer?
2. Hvilke billeder hverken tegnes eller trykkes?